

SZLAVÓNIA

KÓRÓGY

SZÉP MIKLÓS ÉS TÜNDÉR ILONA

Vót egy nagyon szép legén, ojan szép vót, sok országra emént a híre, ezér hitták Szép Miklósnak. Ojan nagy híre vót, hogy Tündér Ilona országába is ekerüt a híre, ekutte tündéreit, hogy híják meg úhozá Szép Miklóst.

Ej, de aba az időbe nem vót se vasút, se semise, gyalog kélét menni. Mire nagysokára odaért Szép Miklós, addigra má nem szép lét, mer a ruhája leszakat, lábelije, mindene rongyokba lógot. Úgy hogy má nem vót Szép Miklós. Mikó odaért Tündér Ilonához, a még ojan gúnyossan kinevette.

– Na – aszongya – ha má ejuütté, van az istállóba három lovam, jó leező lováznak, gondozója a lovaknak.

Sírt Szép Miklós, hogy mijen szerencséje lehetét vóna neki otthon, mindénféle. Ej, de hát messzire ekerüt hazúrú, akkó má nem méhetöt vissza.

Menné joban vakarta a lovakat, annál piszkosabak vótak. Minél jobban kidobálta a trágyát, anná több vót. Miko mán nagyon ekeserödöt, mögszólalt egy ló, mer hát tudnivaló, táltos lovak vótak. – Ne sírj – aszongya – Szép Miklós, mi tuggyuk, hogy te ki vagy, mijen járatba vagy. Feküggj le, oszt pihenjé!

Há, mikó fölébret, ragyogtak a lovak, az istálló, minden tiszta vót akkó. Mëgörült Szép Miklós. – Tuggyuk – aszongya – hogy mijen csúfot úzöt belüled Tündér Ilona. Maj mink is übelüle, maj vasárnap. Vasárnap réggé mos emëgy Tündér Ilona a templomba, mer mindén vasárnap mén, de mink is emëgyünk –, aszondi. Nyúj bele – aszongya – a bal fíledbe, van egy dió, törd fön. Aba van ezüst gúnya, azt véd rád, de igön vigyázz, mikó a pap aszondi ámen, vége a misének, rögtön gyere ki, legelső legyé, ugorjá!

Hát el is mëntek, mikó bemënt, a pap is elfelejtette a misét, de legjoban Tündér Ilona.

Ej, mire kigyüttek a templomból, az nagyon sietöt, ugye, Szép Miklós, ugrot a ló hátára, a is ezüstszőrű paripa vót, mëntek vissza. Ugyhogy mire ütötte a lovait Tündér Ilona, ej, de lemaratt. Úgyhogy hajtotta tün-

déreit, hogy nézék meg, mi csinál Szép Miklós. Aszondik: vakargati a lovakat, akkora má ott vót.

No, de le is fogta az ideg, hogy nem tutta meg, hogy ki a. Alig várta a másik vasárnapot. Ej, de akkó megen másik lovon mēnt ē Szép Miklós. Aran dió vót annak meg a filibe. Arany gúnya vót rajta, oszt aranszörű paripává változott.

Ej, megen oszt Tündér Ilona, de hajszolta a lovait, de hiába, ez megen csak elēb hazaért, oszt megen csak ot várta az izibe. Jaj, megen megbetēgödött.

Na, a harmadik vasárnap a legfiatalab lón mēnt ē gyémánt ruhába. Akkó osztá megmonta neki az izé, hogy nagyon iparkogyon megen haza, de ne vetközön le, hanem mikó Tündér Ilona hazaér má, nagyon megbetegszik, ugrasson be a kertjébe és ott táncoltassa meg a lovát, és ha Tündér Ilona má nagyon hívja, akkó ugrasson be az ablakon hozzá, a többiek ne...

Hát úgy vót is. Könyörgött neki: – Gyere be! – Hát a levegő repül, ez a sok drága virág csak ú porzott, ű táncótatta a lovát a virágoskertjébe, de nem a virágokat nézte Tündér Ilona, hanem a lovast. Na, akko má hát beugratot az ablakon. Má mingyá meg is ismerte, akkó ott mingyá örök hűségöt fogattak egymásnak. Csaptak nagy lakodalmat.

Tündér Ilona átadott neki tizenhárom kúcsot, azt monta, hogy tizenkét szobába mēnnyēn bátran, de a tizenharmadikba be ne mēnnyēn, mer nagy veszjébe viszi mindkettőjüket. Monta Tündér Ilona, hogy neki ē kēl mēnni valamijen gyülésre a tündérjeivē.

Hát, Szép Miklós egyedű marat aba a nagy kastéjba. Gyüt, mēnt, unatkozot, eszibe jutott a tizenharmadik szoba, fúrta a kíváncsiság, mos mi lehet ot. Ejde, a kúcs nála vót. Ejde, mēgnēzi, akármi van ott.

Hát, mikó kinyitya, ēgy hétfejű sárkán faszegekkē fēl vót szēgelve a falra. Négy szēggē vót odaszēgelve. Akkó mēg mingyá mēgszólalt:

– Szép Miklós, aggyá egy csöp vizet, adok egy világot.

Hát, az nem gondolt sēm mire, adot neki vizet, ēgy szēg mingyá kiesēt. – Szép Miklós, mēg egy csöp vizet aggyál! – Hát, odatta neki a vizet, úgy hogy utójára hátraesött a sarkán, akko aszonta: – Négy világot attam, azt ígértem, ēgyet mos mingyá mēgadok. Szétszaggathatnálak, de nem bántlak. Hanem, Tündér Ilonát viszem.

Avā kirepüt az ablakon, ēmēnt.

Hát, gyönnek haza sírva a tündérek, hogy ēvitte Tündér Ilonát a sárkán. Ej, most ijett mēg csak Szép Miklós, hogy mi csinát. Mit sír? Panaszkonnak a lovai, hiába, ēmēnt, de nem hoszhasunk onnat el.

– Én tudom – mongya az egyik ló –, hon van, mēg hát, el is vihetnélek, de annak sokkal gyorsabb lova van. Háromlábú vasderes az, oszt mēg nagyobb tátos, mint mink.

Nem báni ű, ha mëghal is, csak ha bár mëgláthatnám. Hát föl is üt Szép Miklós a legöregöb lónak a hátára, elvitte.

Tündér Ilona a kerbe sírdogált. Ej, de nagyon mëgörit, de mëg is ijét. Aszongya: – Mié gyütté? E mëgöl tégedöt. – Nem bánom én!

Hamā főkapta Tündér Ilonát maga elé a tátosra, mëgindút a tátos-ló visszafelé, de alig indútak el, hazakerüt a sárkán, mer a lova nagyot rúgot.

Aszondi a sárkán a lovának: – Ne, te, nye, hát a farkasok ëgyék mëg a májadat, nincsen szénád mëg zabod?

– Szénám is van, zabom is van, de nincsen neköd Tündér Ilonád, ëvitte Szép Miklós.

Aszondi a sárkán: – Èhetök-e, ihatok-e, alhatok-e mëg félzsák diót mëgtörhetök-e eléröd-e Szép Miklóst? – Ehöcc is, ihacc is mëg alhacc is, fél zsák diót is mëgtörhecc, mëg akko is eléröm Szép Miklóst.

Jó van. A sárkán ëvött is, ivott is, egyet alutt is, mëgtörte a félzsák diót, fölút a ló hátára. Alig indútak, már el is érték Szép Miklóst. Lekapta Tündér Ilonát a négy lábú lóról.

– Na, kettőt má mëgattam – aszondi. – Legjobb, ha többet nem is gyüsz.

Ej, ezek megen hazamëntek sirni. Megen panaszkodik Szép Miklós, hogy úgyis csak visszamén.

Na, másocor is mëgpróbáli, de megin csak úgy járt, mint az első alkalommal. Na, aszondi a sárkán: – Többet oszt ne is gyere!

De azé megen csak nem nyughatot, megen harmaccó is elmënt. Mikó a legfiatalab csikó mënt, má tutta, hogy na most széjelszaggati. Az öreg táltos ennek a legfiatalabbnak adott egy tanácsot: hogyha széjelszaggati Miklóst, mindén porcikáját szëggye össze, ëgy zsákba tëgye. Mikó hazavitte Szép Miklós minden porcikáját, akkó kiöntötték, az öreg tátos ráfújt, ugyanojan szép, de mëg sokkal szëbb lëtt, mint azelőtt.

Hej, de csak egyre sóhajtozott Miklós, hogy lësz, mi lësz. Azt mondi neki az öreg tátosló: – Ègy ló van az egész világon, aki utolérhetné, gyorsabb lëne, mint a sárkány lova, de ahhoz nagyon nehéz hozzájutni. – Aszondi Szép Miklós, nem báni ű, ha meghal is, de ű asztat mëgszögáli. Na, van egy öregasszon, monták neki, mejik szigetön, de a boszorkán, akiné három nap ëgy esztendő, annak van ëgy lova, mindig ott fekszik a ganélébe, ojan félenk, gyenge. Az a sárkán háromlábú vasderesinek a båtya, négy lábú. Ej, de aszondi, nagyon nehéz lesz a boszorkánt kiszögálni három nap. Van neki három lova és azokat këlëne mëgörizni, de ojan mëg nem születöt, aki aztat mëgörzi.

Nem báni ű, ha meghal is, akkó nem emészti magát, de mëgpróbáli, mondi Szép Miklós. Na, aszondi a ló, ű is elmén vele.

El is mënt Szép Miklós. A három lovā elbújtak a bukorba, úgy hogy a boszorkán nem látta, hogy ezek is ott vannak.

Beköszönt Szép Miklós: – Agyon isten, öreganyám. – Agyon isten, fiam, mi járatba vagy? – Szógalatot keresnék. – Aszondi az öregasszon: – Jó hejön járó, mē szógára van szükségöm. De néz csak ki, – aszondi – má kilencvenkilenc fej van a karóba, te leszöl a századik. Nem báni ű a sem. – Három lovam van – aszondi az öregasszon – azokat kél megőrizni. Énálam három nap az esztendő, és ha az lejár, azt mondi, amit szíved, száz kíván, mindönt megkapod.

Hát, réggē főkelt, főtárisznyáztak az öregasszonnyal. Szép Miklós terelte a lovakat. Alig kiértek, Szép Miklós körülnéz, nincs egy ló se! Annyit látott, hogy három galamb szál a feje fölött. Na, aszondi Szép Miklós, mos má vége az életinek. Ej de, három sas is felemelkedött, hamarosan hozták a három galambot. Odarakták Szép Miklós elejibe. Fogta a kantárt, ráüt, megint ott lett a három ló.

Egyre ráüt, jó megsarkantyúzta, hazaméntek. Dicsérte a boszorkány, hogy ijen jó szógája rég nem vót, csak magába dúlt-fúlt. Szép Miklós jó vacsorát adott, jó puha ágyat vettett neki. Bemént az istállóba, egy vasdorongā ugy elverte a lovait, hogy elnyúltak, amijé nem szöktek ē.

Na, már most megen kierösztötte űket. Szép Miklós kihajtotta. Az öregasszon dúl-fúl, de megen dicséri űtet. Akkó mēg három nyúl lett a boszorkán három lovābul. Ezekbül meg a tátosokból három kopó. Egykettőre fülöncsipték a nyulakat, oszt hoszták vissza.

Ménnek haza. Az öregasszon megen dicséri, maj elolvad a dicséretől. Jó vacsorát adott, aztán jó elverte a dorongā a lovait.

No, a harmadik nap Szép Miklósnek nagyon kellett vigyázni, mer mos nehéz az öregasszon eszén túljárni. Hát azt mongya, a palláson ott űt a kotlós, három tojás vót alatta. Azt mongya a táltos: – Vigyázz, mer a három tojás a három ló. A kotlós maga a boszorkán, ű űl rajtik – aszondi. – Azokat nehéz lesz alula kiszēnni. Hát ez meg rókává változik, ez a három ló a három táltossā. Addig piszkálják innen – onnan, míg lehajtik a kotlóst a fészökrül. Míngyā kantárrā odaütöttek, mire három ló lett.

Ej, most az öregasszony annyira verte a lovait, hogy elnyúltak az istállóba. A gyeröknek mēg megen adott jó vacsorát. Na, aszondi régge: – Fijam, kiszölgátad becsülett az esztendőt, mos hát mond meg, mit kívánsz. Gyere – aszondi – levezetlek a pincébe. Aszondi, van ott ezüst, ott van aran. De a lovai megsúgták neki, vigyázzon, az nem aran, hanem parázs. Ha odahajol, belöki a parázsba. Ej, de tutta, hogy ű mijé gyütt. Aszonta: – Nem kél neköm, öreganyám, sēmmi se. Láttam előbb a ganélebe ēgy görhes csikót alunni, az ölég.

Nagyot nevetett az öregasszon: – Te becsületesen dógoztá, én meg azt a görhes csikót aggyam? – Nem ű – aszondi –, űneki jó lész az is. – Addig erösködött, addig, hogy neki atta.

Mēgmosogatta a csikót, fölvette a válára, osztá vitte. Hát, hamarosan ott vót ēgy hid, oda is levitte, jöbban mēgmosogatta. Hát, ēccö csak

megszólalt a csikó: – Édös gazdám, eddig te vittél engem, mos maj én vizslek tégöd.

El is indútak, fölút a hátára, egy gyönyörűszép ló lett belüle. Amire elindútak, aszongya Szép Miklós: – Valami baj van – aszondi –, me nagyon ég az arcom. – Hát, nézz csak vissza. – Igen, igen nagy fekete főjhő jön utánunk. – Vigyázz, ez a boszorkány, a lovat akari visszavinni.

Ojan jégeső lett, de ehuzóttak, úgy hogy nem áztak meg. Mikó tovább akarnak menni, azt mondi a vasderes: – Tudom én, hova akarsz menni, azt is, hogy mi járatba vagy. Sémmit se féj, csak új a hátamra. Úgy mēnyek mint a szél, vagy mint a gondolat? – Úgy – aszondi –, hogy se tebenned, se énbennem ne légyen semmi hiba.

Hát oda is értek hamarosan a sárkánnak a kastéjához. Tündér Ilona ott nagyon sírt a kerbe, mer má biztos vót, hogy Szép Miklós ugye nem jöhet érte. De nagyon megörüt, miko egéségesen viszontlátta. Míngyá föl is kapta Szép Miklós, hogy ne húzzák az időt, hanem míngyá vissza. De mind a három ló mentek vele.

Hát, amikó elindultak má visszafelé, a ló, a sárkánnak a táltosa tisztára széjelrúgta az istállót. Hát, jün a sárkán. Aszondi: – Ne, te, nye, farkasok egyék meg a májadat, nincs szénád mög zabod? – Szénám is van, zabom is van, de neköd többet nincs Tündér Ilonád, mer évitte Szép Miklós. – Aszondi a sárkán: – Éhetök-e, ihatok-e, alhatok-e, amíg eléröd üket. – Éhóc is, ihac is, alhac is, me én ú se érom utól üket!

Elő a vasrudat, üsd a lovat. Jó összeverte, akko főút a hátára. Hát még egy kakaslépésre se vótak az ottani határtul, Sárkánország határátul, hogy maj csak elérik üket. Me ennek dufla terüje is vót, kettön vótak, még odafelé is mēntek, az meg csak visszafelé. Hanem akkó ez a négy lábú visszaszólt:

– Dob le, öcsém, a hátadrul azt a szörnyetégēt. Nagyot rúgott, akkorát rúgott, hogy még a csilagot is mögrúgta.

A sárkán leesöt, tisztára összeszakatt, összerogyott, széjelmēnt.

Na, akkó ezök mentek nagy boldogan haza. Úgyhogy akkó öt lova vót Szép Miklósnak éccēre még Tündér Ilona is az övé vót. Többet nem kēlēt harcolni érte. Boldogan élnek, talán még most is, ha még nem haltak.

Kovács Pálné, Cihárosi Mária (Kórógy)

TORDINCA

A GONOSZ CIGÁNY

Ěccĕ vót, hunan vót, vót ěgy kiráj, és vót neki léánya. Ěs most aztán, azon a hejĕn kút vót, a kútba tizenkĕtfĕjű sárkán lakott, és mindig köllött neki mindĕn esztendőbe ěgy lányt anni. Ěs má anyira, hogy rájűt a sor a kiráj lányára.

Vót ěgy szĕgĕn legĕn, nem tudott mi csináni, szĕgĕn vót, járt falurú falura. Ěgy öregasszon adott neki ěgy küvet. – Há, mi csinyájak evvĕ a kűve? – Maj kő ez teneked, majd hasznot hoz.

Na jó, mĕnt tovább, mĕndĕgĕt, mĕndĕgĕt, megen elér ěgy másĕk hejre. Há az megen adot ěgy rosz kaszát. Há megen mondi: – Mi csinyájak evvĕ a rosz kaszává? – Maj, fijam, majd ez nekĕd hasznot hoz. – Há, mi hasznot hoz nekĕm az a rosz kasza?

Na jó, tovább megĕn mĕnt. Ěgy öregasszonā tanákozot. Mongya: – Mi csinyájak ěn evvĕ a kűvĕ? – Ěn maj mingyá mĕgáldlak. Ebbű lĕsz ěgy álat. – Mijĕn álat? – Medve. – Na, jó van. Há evvĕ a kaszává mi csinyájak? – Ebbű mĕg maj lĕsz ěgy farkas. Ěn tĕgĕdĕt mĕgáldlak. Ěn nem adok se kaszát, se követ, adok ěgy jó szĕrĕncsĕs jószágot, ěgy oroszánt. Na, jó. Akkó most mĕnyĕ igyĕnöst oda ki a hejre, és ott van ěgy kút, és azok, ez a kű hasznot hoz, ez lĕsz az, hogy majd a kirájleánnak lesz a hejtesítője. A kasza, az lesz nekĕd a kardod. Maj ha az a tizenkĕtfĕjű sárkán kigyűn, mind a három állat kĕt-kĕt fejet leszed, te mĕg avvā a kaszává lecsapol tizenkĕt fejet.

Na, úgy is vót. Mĕnt tovább, mĕndĕgĕt, hét ěccĕ csak odajĕr, lássa a falut. A faluba fekete lobogók lobognak. Kĕrdezi: – Há, mijĕ van ez kitűzve? – Há, – mongyák – ez ki van tűzze, hogy hát rágyűtt a kiráj lányára a sor a sárkánnak anni, és most a kiráj kitĕtte a lobogókat, hogy gyászba lĕtt a falu, a város. – Há, – aszongya – majd ěn elmĕgyĕk, mĕg-próbálom kiszabadítani a kiráj lányát.

Mĕgőrűtek. A kiráj mongya: – Ha te kiszabadítod a leányomat, tied lesz a fele vagyonom, birtokom, mĕg a kirájkisasszon.

Ősszegyűttek az ěgĕsz nĕpök, mind kikísĕrtĕk a leánt, kikísĕrtĕk. Mongya a fiú, hogy mĕnnyĕnek fére, ne ájjon itt ěgy se, se a leán, sĕnki ne ájjon, majd – mongya – csak az ěn jószágjaim, majd mĕnk itt birkózunk a sárkánnyal.

Na, mikö eméntek oda, hát egyszer mondja a nép, habzik a rét, gyün ám a sárkány.

Mikö fókészütek, eccé összecsaptak. A fiú az ű kargyává eccöre hat fejet lecsapott, de mindön jószág két-két fejet leszakasztott. Leszakasztott, hát nincs több. Most akkó hitta a többit. De közbe ű mi csinyát? Ahogy levagdalta a sárkán fejét, hamā sietett! A cigán nem vette észre, hogy mi csinyát. Ű levagdalta, mind a sárkánnak a nyelve hegyit, beletette a tarisznyába. Mikö betette a tarisznyába, a cigán a fán út. Közbe ű lefekütt, a jószágok mellije, azok is szögények kifáratnak. Tötte fejit a legin a lánnak az ölibe, és elalutt.

Közbe a cigán legyött a fárul, megfenyegette a lánt: – Te, nehogy szójá – aszongya –, mer én karddá levágom a fejedet!

A szegén lán töprengött, hát most mi csinyájon. Sarkára szökött, mos má még rosszabbra vált. Közbe a legin elalutt, hát elaluttak a jószágok is.

Ej, a cigán levágta a legénnek a fejit. Elkütte a lánt a kirájhó. A sárkánynak levagdalta még a nyelveit. Mongya az egyik állat, miko fölérött: – Te, nyízd meg, – aszongya –, le van vágva a gazdánknak a feje! Hát mijen alvásunk vót nekünk, hogy megengettük, hogy levággják a gazdánknak a fejit? Hát, most mi csinájunk? Ej, most ki lesz az első, aki segít rajta?

Maj a farkas. Aszongya a farkas: – Keresök én maj élőfüvet.

Hát néz, néz, kerös, kerös. Odamén egy kijó. Viszi az élőfüvet. – Agyá egy kis élőfüvet – mongya –, hogy a gazdánkat fölélesszük, mer nem bír föléledni, hát mi csinyájunk! – Nem adok én, má hány éve, má öt éve járok utána. Az én lányomnak legázóta a kocsikerék a fejét, hát micsoda, maj én adok teneköd!

Ère rálépöt a fejire, lecsapta. – Itt van neköd, ètettem mind. – Mingyá ètette.

Hát ment. Összeragasztották a fejit. Ám nem jó ragasztották, az elejit hátúra tették. Hát, mi csinának most? Mos maj elszakítik. Na, akkó hama eligazították. Hát majd keresik a leánt. Hun a leán? Mènnek űk, viszi a cigán a leánt. De legelőbb mènnek űk az öregasszonhó, aki eligazította űket, hogy hát hova mènnyenék, hogy a kirájleánt megmencsék, hogy a sárkánt elintézzék. Mit csinyájunk? Kosarat kötött a legin a medve nyakára, beírt egy cédulát, és írja, hogy mikép történt, ű vágta le a sárkán fejit, nem az, aki elvezette a leánt.

De órség ált a kiráj udvarába. De a leán ösmerte, hogy kik vótak az a három ór. Monta nekik, ha véletlenül eljön az a medve vagy az a farkas vagy az a oroszlán, szabadon erisszék be, mer hát űk möntötték még az életit. De a cigánt fölütették tizenkét vánkosra, fölötöszttették.

Mikö meglátta a cigány a medvét, két vánkos a segge alól leesett. – Mi van most velem? – De a cédulát veszi és olvasi a leány, bepakótkat ne-

kije ott mindönféléket. No, bepakótak neki, mikó bepakótak neki, élément az öregasszonhó, éttek, ittak.

No, másnap maj mén a róka. Hát neki is ugye kosarat kötött a nyakára a legén, megén a cédula is ott vót. Megén két vánkos kiesett a cigán segge alól. Mēgréműt a cigán, mié. De a leány örűt, hogy itt valami történik. No, közbe az öregasszon örűt. – No, majd az én áldásom tégéd megvéd. Itt van – mongya. – Mēnny. Te meg az oroszlán mēnnyeték egyenest a kirájhó. Majd mēglássátok, mi történik.

Elmēt. Mikó egyszerű ott a három jószág mēg ű az ajtó előtt áll, az örök: – Micsoda dolog most ez, mi ez most? Még egy legény gyűtt! – Mongya nekik a kirájleány: – Bátran, csak erisszék be.

Mikó mēglátta a cigán, a mesztelen földre esett. Mind a vánkosok a segge alul leestek.

No, a kirájnak a leány mongya, az apjának: – Édésapám –, mondja –, ezek az én mentőjeim. – Apja mongya: – Én is gondolom, de hát nem tudom, mē a cigán hozta a sárkánnyelveket.

No semmi. Összeűtek mind. Beszégettek, beszélgettek, éccēr kérdi a leányt a legén: – Maga tuggya, hogy vannak nyelvek? – Tudom, itt vannak. – Aggya csak ide!

Mikó mēglássá a legén: – Hát látott-e maga nyelveket hegy nékű? Nincsenek hegyeji. – Nem is néztük mēg – a kiráj mongya. – Nem is néztük meg. – Na itt van. Énekēm egy kicsi van.

De próbájja minden nyelv hogy paszol. Oda. Tényleg. Ej, most mi csinának? Mi csinának? A cigánt le a pincébe. Itt évégezték a nagy rumlit. A kiráj mondi a kocsisnak: – Semmi más, most eműt a rumli, most maj a cigán lábát az egyik ló lábáhó kössék, farkáhó, a másikat meg a másikhó, úgy huzassák, míg csak mēg nem hal. Úgy végeztek vele.

A lagzi mēgvót. Éttek, ittak, még az én nyelvēm is vizes mái napig is.

Balog Mária (Tordinca)

A MIT-MIT CSIBE

Az első fekete talujú jércének az első tikmonyát aszt az ember kiköteti, de úgy ám, hogy a hóna alatt kell neki tartanija, és a kemince mögött ott kell neki állandójan ülni, vagy fekünni három hétig, míg csak a csibe ki nem kél.

Mikor kikel, abból lész a mit-mit csibe és az örökké csak aszt mondi: – Gazda uram, mit-mit-mit? – És a gazdának mindön kívánságát teljesíti, amit kíván, mindönt mēgszöröz.

És utójára, ha a gazda má nem tud neki parancsóni, ēpusztíti a gazdát. Akkor azt mondik, hogy ojat kēl neki parancsóni, hogy restāvā merje ki a Dunából a vizet, akkor inkább ēszökik.

Szlavóniai népnyelvi szövegek 337. oldal
Bartha Katalin: Mutatvány a készülő Szlavóniai szótárból,
Magyar Népnyelv III. Debrecen–Kolozsvár 1941

